

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Cím:

Séta a Múzeumkertben

Forrás:

Ért. Rp

1955. VII. 8.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy:

713. 2i

Hely:

Szűcs cím. 2. sz.

Idő:

" 1955. "

Személy:

Helyszám:

Közp. 1

Sétáltak már

délelőtt a Múzeumkertben? Ha nem, akkor most jöjjenek velünk. Csak néhány perc az egész, — ígérjük, semmivel sem tart tovább, mint egy rövid cikk elolvasása. Hát akkor talán induljunk. Nemrég öntözték meg a virágokat, a nap süt, az Apollo-szobor mögött pedig hunyót játszanak a rövidnadrágos VIII. kerületi állampolgárok. Legalább olyan komolyan veszik a játékot, mint a kertiszékben az az élemedett korú férfi az újságot olvasást (magasszárú cipőben, feketezakóban, nyugdíjaztatása kitudjahannyadik esztendejében). Az árnyékban pad van, s a padon csak ketten ülnek. A fiú véletlenül hozzáér a leány kezéhez, és... Arrébb van a homokozó, a rövidnadrágos nemezdedék tehát ott piszkítja össze ruháját. Ne zavarjuk őket a mérnöki munkában, éppen most építik fel a Citadella pontos mását. Néhány lépéssel odébb gyermekocsi, s mellette ül a világ legbüszkébb mamája. A kocsi ugyanis duplaszéles, két fiú fekszik benne: ikrek. Aki elmegey mellet-

tük, láthatja, hogy kövérek, mint a Rubens angyalkák és erősek lesznek, mint a sárkány. Menjünk tovább. A Kisfaludy-emlékműtől balra terülnek el az örök vadászmezők, s a római kori kőkoporsók mellett tanyázik az irokéz törzs és az utolsó mohikán. Piilana nyilvánlag békésen tanácskoznak, valószínűleg azon, hogy mivel reszkettesek meg a sápadtarcúak szívét. Bár lehetséges, hogy a fagyaltvásárlás taktikai lehetőségeit latolgatják. A pénzt a mamáktól kell kérni, akik a napon ülve rendítméletlenül kötnek, s rendületlenül szidják az időjárást. És amott vakációzó diákok ülnek, szabadnapos kalauzslányok, koros munkások, fiúk, lányok, szerelmesek — napozva, nevetgélve, vidáman. Lassítsuk le a lépteinket, vegyünk egy jó nagy lélegzetet, meg fogjuk tudni, miért jöttek ide. A jó levegőért, meg a csöndes múzeumkerti nyugalomért. (Az irokéz-törzs éppen tanácskozik.)

A Kazinczy-szobor környékén már tényleg csönd van, s ahol a leghűsebb az árnyék, olvasó em-

berek ülnek. Vajon honnan szerzik a könyveket? Köralakú faéptmény rejtőzik a fák alatt, — a parkkönyvtár. Odajárnak délelőttönként olvasnivalóért a nyugdíjasok, a háziasszonyok, a diákok és a szabadságos dolgozók. Naponta körülbelül 100—150-en. Erről Topits elvtárs világosít fel bennünket, aki különben még nem igazi könyvtáros, (a bölcsészkaron tanult III. éves könyvtárszakos), de igazi lelkesedéssel beszél munkájáról.

Szívesen hallgatnánk

őt akármeddig, de Gedeon István, III. osztályos írókéz felbeszakítja, ráhalsal a kölcsönző pultra, s kijelenti, hogy ő pedig olvasni akar. Azt lehet, — van itt vagy 300 könyv, csak azt kell eldönteni, hogy melyik tetszik jobban. „A kínai császár ruhája”, vagy a „Kecske bízta a káposztát” című. Az utóbbit választja. Már menne is, amikor megkérdezzük tőle, hogy tulajdonképpen milyen hőstettre készülnek az irokézek. Mély megvetéssel végigmér bennünket, s nem mondja, de érezteti, hogy az igazi indián kínzóclöpön sem vallja meg a titkot. Közben idejön a zordonarcú

bácsi (magasszárú cipőben, feketezakóban), visszadja a Ludas Matyit, s valami könyvet kér helyette. — Humorosat, — mondja mosolytalan arccal —, mert én csak azt szeretem.

Körüljártuk a Múzeumot, vége a sétának.

Akik elkísértek bennünket, azokat most Topits elvtárs gondjaira bizzuk. Van neki vagy 300 könyve, s akinek kedve van, választhat közülük, vidámat vagy komolyat, regényt vagy mesekönyvet, elbeszélést vagy verset. S ha sikerült találniuk olvasnivalót, tessék keresni egy kényelmes kertiszéket, — a Kazinczy-szobor környékén, mert ott a leghűsebb az árnyék.

Értékelő-ny. 2. — 14806/51